

Звернення до Всесвітнього дня театру- 2018. Європа

Саймон Макберні (Великобританія) Актор, письменник, театральний режисер, співзасновник Théâtre de Complicité

За півмилі від узбережжя Кіренаїка в Північній Лівії перебуває великий скельний грот- 80 метрів в ширину і 20 метрів у висоту. На місцевому діалекті він називається Hauh Fteah. У 1951 році радіовуглецевим методом дослідження було встановлено, що на цій тер торії протягом 100 тисяч років постійно проживали люди. середархеологічних знахідок була кістяна флейта, виготовлена 40-70 тисяч років назад. Коли я в дитинстві почув про це, то запитав батька: «У них була музика?» Він посміхнувся у відповідь: «Як у всіх людських цивілізаціях». Батько був американським археологом, першим, хто брав участь в розкопках Hauh Fteah в Кіренаїці. Мені випала велика честь і щастя представляти Європу на Всесвітньому дні театру в Цього року. В давуоком 1963-м, коли над світом нависла ядерна загроза, мій попередник, великий Артур Міллер сказав: «За часів, коли дипломати і політики опускають руки, мистецтво делікатно, але часом дуже рішуче бере на себе відповідальність по згуртуванню чоловіча ського суспільства ». Значення слова «драма» - від грецького «драні», що означає «робити», і слово «Театр» походить від грецького «театрон», що буквально означає «місце для видовищ ». Це місце, де ми не тільки дивимосся, але де ми бачимо, усвідомлюємо, осягаємо. 2400 років тому Поликлет Молодший побудував театр в Епідаврї. Цей стародавній театр на відкритому повітрі вмщував до 14 тисяч глядачів і вражав дивовижною акустикою. Найменший звук в центрі сцени міг бути почутий з усіх 14 тисяч місць. зазвичай в грецькому театрі, коли дивишся на акторів, бачиш і навколишній пейзаж. Це не тільки об'єднує місце, суспільство, театр і природу, але зводить разом і різні епохи. Як п'еса вносить легенди минулого в даний час, так, дивлячись на сцену, можна побачити віддалене майбутнє. Одне з найбільш чудових відкриттів при реконструкції шекспірівського театру «Глобус» в Лондоні також пов'язано з тим, що ви бачите, - з освітленням. І сцена, і зал для глядачів освітлені однаково: виконавці та глядачі завжди можуть бачити один друга. Куди б ви не поглянули, скрізь - люди. І це нагадує нам про те, що великі монологи, скажімо, Гамлета або Макбета, були не просто особистими роздумами, а громадськими обговореннями. Ми живемо під час поганої видимості. Ми оточені вигадками більше, ніж в який- або історичний або доісторичний період. Будь-який факт можна оскаржити, будь-яка жарт може виявитися правдою. Однією з вигадок ми оточені постійно. Тієї, якої необхідно розділити нас, відокремити від правди і одна від одної. Щоб ми були розділені. Народ - від народу. жінки- від чоловіків. Люди - від природи. Але наш час поділу також є часом небувалого переміщення. Більш, ніж коли - або, люди знаходяться в русі: часто літають, ходять, плавають, якщо треба, мігрують по всьому світу. І це тільки начало. У відповідь, як ми знаємо, закривають кордони, будують стіни, замикаються, ізолюються. Ми живемо в світі, де править тиранія, а байдужість є валютою, і людина сподівається на контрабандний товар. Частина цієї тиранії - контроль не тільки над місцем, а й над часом. час, в який ми живемо, уникає сьогодення. Воно сконцентроване на недавньому минулому і найближчому майбутньому: «У мене немає цього. Я купую це". А коли купив одне, потрібна інша річ. Давне минуле стирається. Майбутнє не має значення. Многі кажуть, що театр не зможе змінити цього. Але театр залишиться. Тому що театр - то місце, про який хочеться сказати: притулок. Тут люди збираються разом і формують суспільство, як люди завжди і робили, у всіх театрах - розміром С перше чоловічаське суспільство: від 50 до 14 тисяч душ. Від каравану кочівників до третини населення древніх Афін. І оскільки театр існує тільки в сьогоденні, він теж кидає виклик

цьому часу. Зараз завжди є предметом театру. Він формується в акті взаємодії виконавця і публіки. Тут і зараз. Без гри виконавця глядач не міг би вірити. Без віри глядача спектакль не може бути цілісним. Ми сміємося разом. Розчулюємось. Ми затаюватися дихання і мовчимо, уражені. І в цей момент нам відкривається глибока істина: те, чим ми розділені, межі нашого індивідуальної свідомості, не існують. І вони не можуть зупинити нас. Ми знову з'являємося щовечора. Щовечора актори і глядачі возз'єднуються. І той же спектакль буде показаний знову. Тому що, як сказав письменник Джон Берджер: «Глибоко в природі театру закладено ритуал повернення », і тому театр завжди був формою мистецтва знедолених, якими, в зв'язку з розвалом нашого світу, ми все і є. Там, де є виконавці і публіка, історії розігруватимуться, так як по - Інакше й не розкажеш: і в опері і театрах великих міст і в таборі біженців -іммігрантів в Північній Лівії, і по всьому світу.

Ми завжди будемо єдині!